

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 219/2016
29.11.2016. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судије Бранка Станића, као председника већа, судије Браниславе Апостоловић и судије Гордане Ајншпилер Поповић, као чланова већа, у правној ствари тужиоца “АА“ из ..., Улица ... број ..., кога заступа адвокат Александар Оленик из ..., против тужених: 1) Агенција за вођење спорова у поступку приватизације Републике Србије из Београда, Улица Теразије број 23. као правни следбеник Агенције за приватизацију из Београда; 2) Република Србија, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво са седиштем у Београду, Улица Немањина број 26, ради накнаде штете и враћања датог, вредност предмета спора 170.136.291,25 динара, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 8884/13 од 01.04.2015. године, донео је у седници већа одржаној дана 29.11.2016. године следећу

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 8884/13 од 01.04.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев првотужене за накнаду трошкова ревизијског поступка као неоснован.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П бр. 927/2013 од 18.09.2013. године, која је исправљена решењем истог суда од 28.10.2013. године, одбијен је у ставу један изреке, основни тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се првотужена Агенција за приватизацију и друготужена Република Србија обавезу да тужиоцу солидарно исплате износ од 170.136.291,25 динара, са законском затезном каматом на појединачне износе наведене у овом ставу, од доспелости па до исплате. Ставом два изреке, одбијен је и евентуални тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се првотужена Агенција за приватизацију обавезе да тужиоцу исплати износ од 148.764.227,25 динара са законском затезном каматом и то на појединачно наведене износе у овом ставу од доспелости па до исплате. Ставом три изреке обавезан је тужилац да првотуженом надокнади трошкове поступка у износу од 713.700,00 динара, а друготуженом да накнади трошкове поступка у износу од 25.000,00 динара, у року од осам дана.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж бр. 8884/13 од 01.04.2015. године, одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена пресуда Привредног суда у Београду П број 927/13 од 18.09.2013. године, исправљена решењем од 28.10.2013. године и одбијен захтев првотуженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 8884/2013 од 01.04.2015. године, тужилац преко пуномоћника из реда адвоката је благовремено изјавио ревизију и то због погрешне примене материјалног права и свих осталих разлога одређених законом.

У одговору на ревизију првотужени је у целини оспорио наводе ревизије тужиоца и предложио Врховном касационом суду да исту одбије као неосновану. Трошкове ревизијског поступка је тражио и определио по врсти и висини.

У току ревизијског поступка, првотужена Агенција за приватизацију, основана Законом о Агенцији за приватизацију, изменама овог закона, престала је са радом 01.02.2016. године, због чега је поступак у овој правној ствари био прекинут решењем Привредног суда у Београду П број 927/2015 од 20.04.2016. године. По предлогу тужиоца за наставак поступка који је поднет првостепеном суду 28.04.2016. године, поступак је настављен решењем Привредног суда у Београду П број 927/2013 од 16.06.2016. године, након преузимања истог од стране Агенције за вођење спорова у поступку приватизације Републике Србије те је након правноснажности овог решења, предмет достављен Врховном касационом суду, ради одлучивања по ревизији.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), а у вези са чланом 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11- ступио на снагу 01.02.2012. године) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9 Закона о парничном поступку на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом се не наводе друге битне повреде одредаба парничног поступка

Према утврђеном чињеничном стању, између Агенције за приватизацију и купца ГП „ББ“, дана 29.12.2003. године закључен је Уговор о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције, субјекта приватизације ДП „ВВ“ ..., заведен под бројем Због неиспуњења уговорених обавеза, Агенција за приватизацију је дана 09.11.2006. година раскинула уговор о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције број ... од 29.12.2003. године и по раскиду уговора је донета одлука о преносу капитала ДП „ВВ“ ..., тада Акцијском фонду. Тужилац је правни следбеник купца капитала на основу статусне промене припајања.

Пресудом Привредног суда у Београду П број 217/10 од 09.02.2011. године одбијен је основни тужбени захтев тужиоца, којим је тражено да се утврди да не производи правно дејство обавештење о раскиду уговора Агенције за приватизацију, те да на правној снази остаје уговор о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције, као и евентуални тужбени захтев којим је тражено да се утврди да постоји правни однос тужиоца и сада претходника првотуженог по основу уговора о продаји друштвеног капитала, као и да се утврди ништавост одредбе уговора која се односи на обезбеђење континуитета пословања субјекта приватизације, уз образложење да тужилац нема активну легитимацију, јер статусна права која припадају купцу капитала субјекта приватизације који је престао спајањем уз припајање другом правном лицу не могу пренета на друго правно лице. Пресудом Привредног апелационог суда Пж

број 5482/11 од 27.06.2012. године потврђена је наведена првостепена пресуда, а потом пресудом Врховног касационог суда Прев 169/12 од 27.12.2012. године одбијена је као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5482/11 од 27.06.2012. године.

Предмет основног тужбеног захтева тужиоца, представља потраживање накнаде штете коју тужилац тражи од тужених за које сматра да су му солидарни дужници за штету насталу услед раскида уговора. Предмет евентуалног тужбеног захтева представља захтев тужиоца за повраћај датог по уговору који је раскинут, с тим што је евентуални тужбени захтев усмерен само према првотуженом.

Нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца и то како основни захтев који се односи на потраживање накнаде штете, тако и евентуални захтев за повраћај датог, који је усмерен само према првотуженом. Основни захтев тужиоца који се односи на потраживање накнаде штете, одбијен је због наступања застарелости потраживања према првотуженом са позивом на одредбу члана 376 Закона о облигационим односима и због недостатка пасивне легитимације у односу на друготуженог. Евентуални захтев тужиоца одбијен је са образложењем да тужилац нема право, након раскида уговора о купопродаји друштвеног капитала, да тражи повраћај плаћеног износа на име купопродајне цене и свих потраживања по основу уговора, те је одлука заснована на одредби члана 41а. Закона о приватизацији који је важио у моменту упућивања обавештења о раскиду уговора.

Према оцени ревизијског суда, побијана одлука је донета правилном применом материјалног права а наводи из ревизије су неосновани.

Правилно су нижестепени судови одбили захтев тужиоца за накнаду штете у односу на првотужену, због наступања застарелости потраживања накнаде штете, позивајући се на члан 376 Закона о облигационим односима. Тужилац је након пријема обавештења о раскиду уговора, поднео тужбу Привредном суду у Београду 30.11.2006 године поводом раскида уговора и у том поступку је истакао више захтева (основни и евентуални) пре свега захтев да се одржи на снази уговор, затим тражио ништавост појединих одредби уговора, па је том приликом могао истаћи и захтев за накнаду штете као последицу раскида уговора, јер је иначе сматрао да је уговор раскинут незаконито. Тужилац је то пропустио да учини, тако да је услед његовог пропуста, потраживање накнаде штете по свим видовима, које тражи као последицу раскида уговора, застарело још новембра 2009 године. Тужба у овој правној ствари поднета је 29.08.2011 године, када је већ наступила застарелост потраживања, тако да је тужиоцу због застарелости престало право на испуњење обавезе - накнаду штете и због тога правилно одбијен захтев у том делу.

Неоснован је ревизијски навод да је застаревање потраживања накнаде штете прекинуто подизањем тужбе од 30.11.2006 године (парница П.бр. 217/10), сходно члану 388. Закона о облигационим односима. Ток застарелости прекидају само она правна средства која окончавају спорне односе и омогућују остварење права за која је застарелост била у току. Тужбом од 30.11.2006. године није захтевано никакво новчано потраживање, ни накнада штете, тако да овим правним средством застарелост потраживања накнаде штете, није ни могла бити прекинута.

Правилно су нижестепени судови одбили захтев за накнаду штете према друготуженој, применом одредбе члана 172. Закона о облигационим односима, а у образложењу другостепене пресуде дати су јасни и детаљни разлози, које у целини прихвата и ревизијски суд, те их није потребно понављати.

Према оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применом одредби Закона о приватизацији одбили и евентуални тужбени захтев тужиоца. Тужилац током поступка није доставио доказе да је раскид уговора о продаји друштвеног капитала, извршен незаконито. У тој ситуацији тужилац нема право да након раскида уговора о продаји друштвеног капитала, тражи повраћај купопродајне цене нити осталих давања извршених за време трајања овог уговора. То са разлога што је самим уговорним одредбама (одељак 6.1. уговора) предвиђено да у случај раскида купац губи сва права па и право на повраћај плаћених износа на име купопродајне цене и сва потраживања по основу уговора, која одредба је иначе и у складу са чланом 41а тада важећег Закона о приватизацији. Уговорне стране су уговором о продаји друштвеног капитала, искључиле реститицију по раскиду уговора, тако да се код последица раскида уговора не расправља по одредбама члана 132. Закона о облигационим односима, већ се искључиво примењују одредбе члана 41. Закона о приватизацији и одредбе уговора, онако како су странке уговориле.

Како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози на које пази по службеној дужности, Врховни касациони суд на основу процесних овлашћења из члана 405. Закона о парничном поступку је одлучио као у ставу 1. изреке пресуде.

Одлучујући о захтеву првотуженог за накнаду трошкова ревизијског поступка, Врховни касациони суд налази да одговор на ревизију у овој правној ствари није био нужан па самим тим ни трошкови који су наступили поводом одговора на ревизију не представљају нужне трошкове који би се у смислу члана 150. Закона о парничном поступку досудили на терет супротне стране, те је применом члана 161. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу 2. изреке.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић